

Китоби Дониёл — Рақами яксаду чилу шашум

Кушодани риштаҳои нубувватӣ: Президенти охирин, диктатура ва қонуни якшанбеи наздикшаванда

Jeff Pippenger

2024-03-19

Мо муҳити нубувватиро муайян карда истодаем, ки дар он ҳангоми он ки президенти охири Иёлотҳои Муттаҳидаи Амрико дар чараёни таърихе, ки ба сӯи қонуни якшанбеи ба наздикӣ оянда мебарад, ҳамчун як мустабид қудратманд мегардад, вучуд дорад. Ҳеҷ чиз дар ҳолигӣ анҷом намеёбад, ва шаҳрвандони ҳайвони заминӣ дар арзёбии худ нисбат ба Трамп то андозае баробар тақсим шудаанд. Онҳое ки ба дидгоҳи ӯ ҳамдардӣ доранд, ба осонӣ мебинанд, ки чаро ӯ бояд ботлоқро пок созад, ва чаро ин амал амалан номумкин аст, магар он ки Трамп нақши як диктаторро ба ӯҳда гирад. Қавитарин диктаторон онҳоянд, ки фоизи баланди аҳоли аз коре ки диктатор мекӯшад анҷом диҳад, пуштибонӣ мекунанд. Пеш аз ба қудрат расидани Ҳитлер, барои харидани як дона нон як аробачаи пур аз пул лозим мешуд.

Ҳитлер инро баръакс гардонид, ва гарчанде олмониҳо намехоҳанд қисми зиёди он таърихро эътироф кунанд, Ҳитлер барои кори худ пуштибонии густарда дошт. Масъалаҳое, ки Иёлотҳои Муттаҳида ва тамоми ҷаҳон бо онҳо рӯ ба рӯянд, миёни шаҳрвандон тафриқа ба вучуд меоранд, ва ҳоло хатҳо кашида мешаванд. Замон аз Ҷанги Инқилобӣ то соли 1798 як давраи омодагӣ ۱ муаррифӣ мекунад, ки бо вақти мӯҳрғузории яксаду чилу чор ҳазор мутобиқат дорад. Қонуни Патриот оғози тақрори рӯҳонии Ҷанги Инқилобиро нишон дод. Исо ҳамеша анҷомро бо ибтидо тасвир мекунад, ва ҳайвони заминӣ бо як Ҷанги Инқилобӣ оғоз ёфт, пас бо ҳамон низ анҷом хоҳад ёфт. Аввали айнӣ буд, охирин рӯҳонӣ аст.

Ҷанги шаҳрвандии Иёлотҳои Муттаҳида воқеӣ буд ва дар рӯзҳои охир тақрор хоҳад шуд. Он омадани нахустин президенти ҷумҳуриҳо нишон дод, ки намунаи пешакии охирин президенти ҷумҳуриҳо мебошад. Ҳизби ҷумҳуриҳо ҳамчун ҳизби зидди ғуломдорӣ ба вучуд омад, то ба ҳизби деринаи ҷонибдори ғуломдорӣ — демократҳо — муқобилат намояд. Он баҳси сиёсӣ Ҷанги шаҳрвандӣ ва раёсати ҷумҳури Линколнро ба вучуд овард. Аз ин рӯ, ҷудо сохтани нахустин президенти ҷумҳуриҳо аз Ҷанги шаҳрвандӣ имконнопазир аст; бинобар ин, охирин президенти ҷумҳуриҳо пешдаромади ғаврии як Ҷанги шаҳрвандиро ба мерос хоҳад гирифт. Исо аз ҷаҳони табиӣ истифода бурд, то ҷаҳони рӯҳониро тасвир намояд. Ҳизби аждаҳо падари худро дорад — падари дурӯғро, ва нишонаи фарқкунандаи ҳизби демократ дурӯғ аст. Намунаи маъмулии ин тактика даъвои онҳо аст, ки гӯё онҳо ҳизбе мебошанд, ки нисбат ба ақаллиятҳо ҳамдардӣ дорад.

Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки назди шумо дар либоси ғусфандон меоянд, вале дар ботин гургони даррандаанд. Шумо онҳоро аз меваҳояшон хоҳед шинохт. Оё мардум аз хор ангур, ё аз тикон анҷир мечинанд? Ҳамчунин ҳар дарахти неқ меваи неқ меоварад;

аммо дарахти бад меваи бад меоварад. Дарахти нек наметавонад меваи бад оварад, ва дарахти бад наметавонад меваи нек оварад. Ҳар дарахте ки меваи нек намеоварад, бурида шуда, ба оташ андохта мешавад. Пас, онҳоро аз меваҳояшон хоҳед шинохт. Матто 7:15–20.

Решаҳои дарахт меваеро, ки он хоҳад овард, муайян мекунанд; ва решаи ҳизби демократӣ мавқеи тарафдории ғуломдорӣ аст. Решаи ҳизби ҷумҳурихоҳ мавқеи зидди ғуломдорӣ аст.

Ту одил ҳастӣ, эй Худованд, вақте ки ман бо Ту муурофия мекунам; аммо бигзор бо Ту дар бораи доварихоят суҳан гӯям: Чаро роҳи шарирон пеш меравад? чаро ҳамаи хоинон комёбанд? Ту онҳоро шинондаӣ, ва онҳо реша давондаанд; онҳо месабзанд, ва мева низ меоранд; Ту ба даҳони онҳо наздикӣ, вале аз дилҳои онҳо дур ҳастӣ. Ирмийё 12:1, 2.

Чанги шаҳрвандии дарпешистода дар заминаи он қарор дода шудааст, ки «сарватмандони пулдор», чунон ки хоҳар Уайт онҳоро меномад, бозорро таҳти назорат мегиранд, то сарвати халқоро дарав намоянд, дар ҳоле ки камбағалонро поймол мекунанд.

«Дар Ҳиндустон, Чин, Русия ва шаҳрҳои Амрико ҳазорон мардону занон аз гуруснагӣ мемиранд. Сарватмандон, азбаски қудрат дар дасти онҳост, бозорро зерӣ назорат доранд. Онҳо ҳар чӣ тавонанд, бо нархҳои арзон меҳаранд ва сипас бо қиматҳои бисёр боло фурӯхта медиҳанд. Ин барои табақаҳои камбизоат гуруснагӣ маъно дорад ва дар ниҳоят ба чанги шаҳрвандӣ хоҳад анҷомид». Manuscript Releases, ҷилди 5, 305.

Чанги шаҳрвандии таърихи Линколн воқеӣ буд ва ба ғуломии воқеӣ марбут мешуд. Глобалистони илҳомғирифта аз аждаҳо дар айёми охир Чанги шаҳрвандие ба вучуд меоранд, ки бар кӯшишҳои онҳо барои аз миён бурдани табақаи миёна асос ёфтааст, то танҳо элитаи фавқулсарватманд ва қалъаҳои фавқулкамбағал боқӣ монанд. Маҳз табақаи миёна озодии иҷтимоӣ, иқтисодӣ ва диниро ҳифз мекунад, ва ҳангоме ки он аз миён бардошта шавад, дигар ҳеч монеае бар зидди татбиқи феодализм боқӣ наметавонад. Дастоварди асосии Инқилоби Фаронса он буд, ки низомии феодализмро хотима дод, ва акнун глобалистон мекушанд онро дубора қорӣ намоянд, бо аз миён бурдани табақаи миёна. Нақшаи глобалистон то ҳаққи зиёд бар ин асос ёфтааст, ки табақаи миёнаро бо муҳочирони ғайриқонунӣ пур кунанд, ки ин истисноии иқтисодиро қохӣш медиҳад, муздохоро поён мебарад ва низомии давлатии таъминоти иҷтимоиро густариш медиҳад.

Дар остонаи Чанги дуҷониба ҳақон, дар замони бӯҳрони бузурги иқтисодӣ, падар Чарлз Кофлин, қохини католики румӣ, ба шарофати пахшҳои радиоиаш, ки ба миллионҳо шунавандагон дар саросари кишвар мерасиданд, шуҳрат ёфт. Пахшҳои радиои ӯ аз ҷиҳати таъсир бо таъсири Раш Лимбо дар гузаштаҳои наздик ҳамсон буданд. Кофлин минбари радиои худро барои баррасии доираи васеи мавзӯҳо, аз ҷумла сиёсат, иқтисод ва масъалаҳои иҷтимоӣ, истифода мебард. Ӯ дар оғоз Президент Франклин Д. Рузвелт ва барномаи «Созиши нав»-и ӯро дастгирӣ мекард. Пахшҳои радиои Кофлин, ки бисёр вақт иғвоангез ва баҳсбарангез буданд, ӯро ба шахсияти ҷудоиандоз дар сиёсатҳои Амрико табдил доданд. Гарчанде ӯ пайравони бисёр ва содиқ дошт, барои дидгоҳҳои ифротии худ ҳамчунин аз ҷонибҳои гуногун ба интиқод ва маҳкумият рӯ ба рӯ мешуд.

Назариёти ибтидоии сиёсӣ, иқтисодӣ ва иҷтимоии Кофлинро Франклин Рузвелт пазируфт ва онҳо нақшаи асосии сиёсати «Аҳди нави» ӯ гардиданд, ки офати низоми рӯ ба тавсеаи Таъминоти иҷтимоӣ ва низоми кумакҳои иҷтимоиро дар Иёлоти Муттаҳида қорӣ намуд. Сиёсатҳои «Аҳди нави» ӯ нишонаи фарқкунандаи мероси ӯ гардиданд ва ҷузъе аз саҳнаи пешгӯишудае буданд, ки ба Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ оварда расонд ва пас аз он низ идома ёфт. «Аз меваҳои онҳоро хоҳед шинохт». Бар асари татбиқи сиёсатҳои «Аҳди нави» Рузвелт, депрессияи бузург дар Иёлоти Муттаҳида назар ба ҳар кишвари дигари ҷаҳон хеле дарозтар идома кард.

Рузвелт демократ буд, ва бинобар ин, ҷаҳонгарои илҳомгирифта аз аждаҳо буд. Сиёсатҳои «Аҳди Нав»-е, ки ӯ қорӣ кард, ҷузъе аз нақшаи дарозмуддате буданд, то шаҳрвандоне ба вучуд оварда шаванд, ки ба ду табақаи ғайриқонуни сарватмандон ва ғайриқонуни камбағалон ҷудо гардидаанд. Ғуломии воқеии Ҷанги шаҳрвандӣ рамзи ғуломии рӯҳонӣ ва иқтисодист, ки ҳоло бо суръати ғайриқонуни шитоб гирифта истодааст, зеро тоҷирони миллиардери ҷаҳонгарои Бобили муосир муҳоҷирати ғайриқонунии густурдари маблағгузорӣ мекунад, ки тарҳрезӣ шудааст, то «Аҳди Нав»-и Рузвелтро ба дарки онҳо аз камол бирасонад. Президенти охирин, ки бо Ҷанги сеюми ҷаҳон рӯ ба рӯ хоҳад шуд, ҳамчунин бо бухрони барномаи вобастагии иҷтимоӣ, ки аз ҷониби президент дар давраи Ҷанги дуюми ҷаҳон барпо гардида буд, рӯ ба рӯ хоҳад шуд. Илҳом ин воқеиятро муайян мекунад ва ҳамчунин муайян мекунад, ки роҳбарон дар рӯзҳои охир нахоҳанд донист, ки бо ин мушкил чӣ гуна бархӯрд намоянд.

«Кам нестанд бисёр касон, ҳатто миёни омӯзгорон ва давлатмардон, ки сабабҳои онҳо, ки дар заминаи вазъи кунуни ҷомеа қарор доранд, дарк мекунад. Онҳо ки лаҷоми идоракунии давлатро дар даст доранд, қодир нестанд мушкили фасоди ахлоқӣ, факр, гадой ва афзоиши ҷинояткориро ҳал намоянд. Онҳо беҳуда талош мекунад, то ғайриқонуни тижоратиро бар пояи амнтар қарор диҳанд. Агар одамон ба таълимоти Қаломии Худо бештар тавачҷӯх менамуданд, барои мушкилоте, ки онҳоро саргардон месозад, роҳи ҳал меёфтанд.»

«Навиштаҳои вазъияти ҷаҳонро андаке пеш аз омадани дуюми Масеҳ тасвир мекунад. Дар бораи он одамон, ки бо роҳзанӣ ва истисмор сарвати бузург ҷамъ меоваранд, чунин навишта шудааст: “Шумо барои рӯзҳои охир ганҷҳо ҷамъ кардаед. Инак, шумо коргароне ки киштиҳои шуморо дарав карданд ва шумо онро бо фиреб боздоштед, фарёд мезанед; ва фарёдҳои даравгарон ба гӯшҳои Худованди Саваът расидааст. Шумо бар замин дар айшу ноз зиндагӣ карда, ба айшу ишрат дода шудаед; дилҳои худро, мисли рӯзи забҳ, парвариш кардаед. Шумо одилро маҳкум ва куштаед; ва ӯ ба шумо муқобилат намекунад.” Яъқуб 5:3–6.» Шаҳодатҳо, ҷилди 9, 13.

Президенти охирин «риштаи ҳукуматро ба даст хоҳад дошт», аммо ӯ наметавонад «масъалаи фасоди ахлоқӣ, факр, фақирпарастӣ ва афзоиши ҷинояткориро ҳал намояд». Ва низ наметавонад «амалиёти тижоратиро бар пояи амнтаре қарор диҳад». Ҷамаи ин мушкилот бо бонкдорон ва тоҷирони миллиардери айёми охир вобастаанд. Истилоҳи «фақирпарастӣ» барои тавсифи вазъи касоне ба кор меравад, ки ба кумак ба фақирон ё ёрии иҷтимоие, ки

ҳукуматҳои маҳаллӣ ё созмонҳои хайриявӣ фароҳам меоранд, така мекунанд. Дар бисёр ҷомеаҳо, фақирпарастӣ бо доғи иҷтимоӣ пайванд дошт ва бисёр вақт ба ҳошияронӣ ва таъйиз нисбат ба онҳое меанҷомид, ки фақро таҷриба мекарданд. Барномае дар таърихи Амрико, ки «фақирпарастӣ»-ро ба вучуд овардааст, ҳамон барномаест, ки гӯё барои раҳо кардани гирифтори фақр тарҳрезӣ шуда буд, то онҳо худро боло бардоранд. Аммо ба ҷойи ин, он низомӣ ёрии иҷтимоӣ давлатиро ба вучуд овард, то он фақиронро дар гуломии иқтисодӣ нигоҳ дорад.

Бевосита баъд аз Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ Созмони Милали Муттаҳид ба ғайолият оғоз намуд. Ин аз ду ҷанги аввали ҷаҳонӣ шохидии дуҷумро фароҳам овард, ки подшоҳии ҳафтум (Созмони Милали Муттаҳид) бар тахти замин гузошта хоҳад шуд. Ҷанги якуми ҷаҳонӣ нақши низомӣ ҷаҳонӣ бонкиро, ки дар ҷараёни таърихи Ҷанги Якуми Ҷаҳонӣ пазируфта шуд, муайян намуд, ҳамчунин ниятҳои он бонкдорону тоҷирони ҷаҳониро барои бозгардонидан ба низомӣ феодалӣ, чунон ки дар Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ таҷассум ёфт. Ҳамаи ин тарҳҳо — ҳукумати ягонаи ҷаҳонӣ, низомӣ иқтисодии ҳукмронии ғайқулода сарватмандон бар ғайқулода камбағалон, ва низомӣ ягонаи молиявӣ ҷаҳонӣ, ки танҳо ба ҳар кӣ муносиб бинад, иҷозаи иштирок хоҳад дод, — аз аждаҳо сарчашма гирифтаанд, ки бо президенти ҳаштум, ки аз ҷумлаи ҳафт аст, дар ҷанг мебошад.

Мантикиро, ки ин омилҳо ифода мекунанд, ба таври равшан президентеро нишон медиҳад, ки худро маҷбур хоҳад дид, ки дар равиши худ ба ҳалли мушкилот диктаторона гардад. Мо фақат муҳити набувватиро муайян карда истодаем, ки Каломи Худо нишон додааст дар ҷараёни таърихи президенти охиринаи ҳайвони заминӣ ба амал хоҳад омад. Дар мақолаи пешин мо ба порчае аз «Муборизаи Бузург» ишора карда будем, ки дар он вай муайян месозад, ки «шуқуфони муваққатӣ» пеш аз қонуни якшанбе бардошта хоҳад шуд. Он порча бисёр хусусиятҳои набувватии рӯзҳои охириро муайян мекунад, ва нуктаҳои, ки вай баррасӣ мекунад, иҷрои худро дар замони озмоиши сурати ҳайвон ҳам дар Иёлоти Муттаҳида ва ҳам баъдан дар ҷаҳон меёбанд. Вай он ду масъаларо муайян мекунад, ки Шайтон онҳоро барои тасарруфи ҷаҳон ба кор мебарад: рӯҳгарой ва муқаддас доштани якшанбе. Ҷангоми ишора кардан ба мӯъҷизаҳои шифое, ки Шайтон ба кор хоҳад бурд, вай боз як масъалаи дигари набувватии замони моро муайян мекунад.

«Ба воситаи ду гумроҳии бузург — ҷовидонагии ҷон ва муқаддас шуморидани рӯзи якшанбе — Шайтон мардумро зери фиребҳои худ хоҳад овард. Дар ҳоле ки аввалӣ таҳкурсии рӯҳгароиро меғузорад, дувумӣ риштаи ҳамдардӣ бо Румро ба вучуд меоварад. Протестантҳои Иёлоти Муттаҳида дароз кардани дастҳои худро аз фарози варта пеш аз ҳама оғоз хоҳанд кард, то дастӣ рӯҳгароиро бигиранд; онҳо аз болои жарфно хоҳад гузашт, то бо қудрати Рум даст фишоранд; ва зерӣ таъсири ин иттиҳоди сегона, ин кишвар дар пойи Рум қадам ниҳода, дар поймол кардани ҳуқуқи вичдон ба ӯ пайравӣ хоҳад кард.»

«Вақте ки спиритизм бештар ба масеҳияти номии замони ҳозира тақлид мекунад, қудрати ӯ барои фирефтан ва ба дом андохтан бештар меғардад. Худи Шайтон, мувофиқи тартиботи муносири чизҳо, ба назар чунин менамояд, ки гӯё табила ёфта

бошад. Ў дар симои фариштаи нур зоҳир хоҳад шуд. Ба воситаи фаъолияти спиритизм мӯъҷизот ба амал хоҳанд омад, беморон шифо хоҳанд ёфт, ва бисёр аҷоиботи раднопазир иҷро хоҳанд шуд. Ва азбаски рӯҳҳо ба Китоби Муқаддас имон оварданро эътироф хоҳанд кард ва нисбат ба муассисаҳои калисо эҳтиром зоҳир хоҳанд намуд, кори онҳо ҳамчун зуҳури қудрати илоҳӣ пазируфта хоҳад шуд.

«Хати фарқгузори миёни масеҳиёне, ки танҳо даъвои масеҳӣ будан доранд, ва бединҳо акнун қариб ки дигар шинохта намешавад. Аъзоёни калисо он чиро дӯст медоранд, ки ҷаҳон дӯст медорад, ва омодаанд бо онҳо ҳамроҳ шаванд; ва шайтон қасд дорад онҳоро дар як тан муттаҳид созад ва ба ин васила кори худро тақвият диҳад, зеро ҳамаро ба сафи рӯҳониятгарой қорӯбвор меронад. Папистон, ки аз мӯъҷизаҳо ҳамчун аломати яқини калисои ҳақиқӣ фахр мекунад, ба осонӣ аз ҷониби ин қудрати мӯъҷизаофар фирефта хоҳанд шуд; ва протестантҳо, ки сипари ҳақиқатро канор андохтаанд, низ гумроҳ хоҳанд гашт. Папистон, протестантҳо ва аҳли ҷаҳон яксон шакли зоҳирии худотарсиро бе қуввати он хоҳанд пазируфт, ва онҳо дар ин иттиҳод ҳаракати бузургеро барои табдили ҷаҳон ва фаро овардани ҳазорсолаи деринтизор хоҳанд дид.»

«Тавассути рӯҳгарой, Шайтон ҳамчун некроҳи башар зоҳир мегардад, бемориҳои мардумро шифо медиҳад ва вонамуд мекунад, ки низоми нави ва болотари эътиқоди динӣ пешкаш менамояд; аммо ҳамзамон вай ҳамчун вайронгар амал мекунад. Васвасаҳои ӯ анбӯҳи мардумро ба сӯи ҳалокат мебаранд. Беҳадгарой ақро аз тахт меафканад; аз паси он шаҳватпарастӣ, низоъ ва хунрезӣ меоянд. Шайтон аз ҷанг ҳаловат мебарад, зеро он бадтарин ҳавасҳои ҷонро барангехта месозад ва сипас қурбонии худро, ки дар гуноҳ ва хун ғўтавар шудаанд, ба абадиёт фурӯ мебарад. Мақсади ӯ ин аст, ки халқҳоро ба ҷанг бар зидди якдигар барангезад, зеро ба ин васила метавонад зехни мардумро аз кори омодагӣ барои истодан дар рӯзи Худо дур созад». The Great Controversy, 588, 589.

Шайтон чунин менамояд, ки амали ниҳони худро дар вақти қонуни якшанбе, на пеш аз он, ба анҷом мерасонад. Маҳз пас аз он ки Иёлотҳои Муттаҳида дар ояти ёздаҳуми боби сздаҳуми Ваҳй ҳамчун аждаҳо суҳан меғўяд, дар ояти сздаҳум чунин менамояд, ки Шайтон аз осмон оташро поён меорад. Хоҳар Уайт низ маҳз ҳаминро муайян мекунад.

«Бо фармоне, ки таъсиси папагиро бар ҳилофи қонуни Худо маҷбурӣ месозад, миллати мо худро қомилан аз адолат ҷудо хоҳад кард. Вақте ки протестантизм дасти худро аз он шикаф дароз карда, дасти қудрати Румро хоҳад гирифт; вақте ки ӯ аз болои варта даст дароз намуда, бо спиритизм даст хоҳад фишурд; вақте ки, зери таъсири ин иттиҳоди сегона, кишвари мо ҳар як усули Конституцияи худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад хоҳад кард ва барои паҳн кардани дурӯғҳо ва фиребҳои папагӣ тадбир хоҳад андешид, он гоҳ мо метавонем бидонем, ки вақти амали аҷоибонаи Шайтон фаро расидааст ва интиҳо наздик аст». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 451.

Пеш аз қонуни якшанбе, дар вақти озмоиши сурати ваҳшӣ, ки ҳамчунин замони мӯҳргузории яксаду чилу ҷаҳор ҳазор аст, ва ҳамчунин ҳамон ҷост, ки таъсири ҳар як рӯё ба вуқӯъ мепайвандад, падидае аз қудрати аждаҳо зоҳир хоҳад шуд, ки мӯъҷизаи шифои дурӯғинро ифода мекунад. Дар китоби Ваҳй, фоҳишаи Бобил ҳамчун фиребдиҳандаи ҳамаи

миллатҳо муаррифӣ шудааст.

Ва нури чароғ дигар ҳеч гоҳ дар ту нахоҳад дурахшид; ва овози домод ва арӯс дигар ҳеч гоҳ дар ту шунида нахоҳад шуд; зеро тоҷирони ту бузургони замин буданд; зеро ҳамаи халқҳо ба воситаи ҷодугарихои ту фирефта шуданд. Ваҳй 18:23.

Калимаи «ҷодугарихо» вожаи юнонии «pharmakeia» аст, ки маънои доруворӣ ё дорухонаро дорад. Ин вожа аз калимаи юнонии G5332 гирифта шудааст, ки маънояш чунин аст: «дору, яъне шаробас, ки барои афсун додан аст»; доруфурӯш ё дорусоз ё заҳрдиханда. Дар айёми охир, ки ба қабули қонуни якшанбе мебарад, яке аз омилҳое, ки ба муҳити тафриқаангезе, ки президенти ҳаштум ва ниҳой ба мерос хоҳад гирифт, мусоидат хоҳад кард, фаъолияти саноати дорусозӣ хоҳад буд, чунон ки онро Anthony Fauci ва вируси Чин намоёндагӣ мекунанд.

Фочи ва Чин ҳар ду намоёндагони қудрати аждаҳо мебошанд, ва осори дасти Фочи то ҳуди ихтирои вируси ВИЧ пайгирӣ карда мешаванд. Назорати аҳоли, чунон ки дар ашхосе мисли миллиардер Билл Гейтс таҷассум ёфтааст, сифатест, ки дар кӯшиши фиръавн барои нобуд сохтани кӯдакон дар айёми Мусо ва дар талошҳои Хиродус барои анҷом додани ҳамон кор дар замони Масеҳ зоҳир гардида буд. Нисфи аҳоли ба воситаи вируси Чин фирефта шуданд, ва шумо ҳанӯз ҳам одамонро мебинед, ки ниқоб мепӯшанд, ки ҳеч вирусро пешгирӣ намеkunанд.

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Шайтон ба василаи унсурҳо низ амал мекунад, то ҳосили худро аз ҷонҳои нотайёр ҷамъ оварад. Ў асрори озмоишгоҳҳои табиатро омӯхтааст, ва тамоми қуввати худро ба кор мебарад, то унсурҳоро то он андозае ки Худо иҷозат медиҳад, идора намояд. Вақте ба ӯ иҷозат дода шуд, ки Айюбро мубтало созад, ҷӣ зуд рамаҳо ва галаҳо, хизматгорон, хонаҳо, фарзандон нобуд карда шуданд, дар ҳоле ки як мусибат пас аз мусибати дигар гӯё дар як лаҳза пай дар пай меомад. Ин Худост, ки махлуқоти Худо муҳофизат мекунад ва онҳоро аз қудрати ҳалоккунанда дар паноҳ нигоҳ медорад. Аммо ҷаҳони масеҳӣ нисбат ба шариасти Яхува безҳитромӣ зоҳир кардааст; ва Худованд маҳз он чиро ба ҷо хоҳад овард, ки эълон намуда буд: Ў баракатҳои Худо аз замин бозпас хоҳад гирифт ва ғамхории муҳофизаткунандаи Худо аз онҳое дур хоҳад сохт, ки бар зидди шарият ва таълими Ў исён мекунанд ва дигаронро низ водор месозанд, ки ҳамин корро кунанд. Шайтон бар ҳамаи онҳое ҳукмронӣ дорад, ки Худо онҳоро ба таври махсус муҳофизат намекунад. Ў ба баъзеҳо илтифот хоҳад кард ва онҳоро комёб хоҳад сохт, то нақшаҳои худро пеш барад, ва бар баъзеи дигар мусибат хоҳад овард ва одамонро ба он хоҳад бурд, ки бовар кунанд, ин Худост, ки онҳоро мубтало месозад».

«Дар ҳоле ки ба фарзандони одам чун табиби бузурге зоҳир мешавад, ки метавонад ҳамаи дардхояшонро шифо бахшад, ӯ беморӣ ва фалокат меоварад, то он даме ки шаҳрҳои сераҳоли ба вайрона ва харобазор табдил ёбанд. Ҳатто ҳоло низ ӯ дар амал аст. Дар садамаҳо ва офатҳои баҳрӣ ва заминӣ, дар сӯхторҳои азим, дар тӯфонҳои шадид ва жолаҳои дахшатбор, дар тугёнҳо, обхезиҳо, гирдбодҳо, мавҷҳои азими баҳрӣ ва заминларзаҳо, дар ҳар ҷой ва ба ҳазор шакл, Шайтон қудрати худро ба кор мебарад. Ў

ҳосили пухтарасидаистодаро несту нобуд мекунад, ва аз паси он гуруснагӣ ва тангдастӣ меоянд. Ў ба ҳаво олудагии марговар мебахшад, ва ҳазорон нафар аз вабо ҳалок мешаванд. Ин офатҳо ҳар чи бештар зуд-зуд ва фоҷиабортар хоҳанд шуд. Ҳалокат ҳам бар одам ва ҳам бар ҳайвон хоҳад омад. “Замин мотам мекунад ва пажмурда мешавад”, “мardуми мутакаббир ... сусту беҳол мегарданд. Замин низ зери сокинони худ палид шудааст; зеро ки онҳо шариатҳоро вайрон карданд, фаризаро тағйир доданд, аҳди ҷовидонаро шикастанд.” Ишаё 24:4, 5.»

«Ва он гоҳ фиребгари бузург мardумро бовар хоҳад кунанд, ки онҳое ки ба Худо хизмат мекунанд, сабаби ин бадӣҳо мебошанд. Табақае ки норизоияти Осмонро барангехтааст, ҳамаи мусибатҳои худро бар дӯши касоне хоҳад гузошт, ки итоати онҳо ба аҳкоми Худо барои таҷовузкорон сарзаниши доимист. Ёлон хоҳад шуд, ки mardум бо вайрон кардани шанбеи якшанбе Худоро меранҷонанд; ки ин гуноҳ фалокатҳоеро ба вучуд овардааст, ки то замоне ки риояи якшанбе ба таври қатъӣ ҷорӣ нагардад, қатъ нахоҳанд шуд; ва онҳое ки талаботи аҳкоми ҷорумро пеш мегузоранд ва ба ин васила эҳтиром ба якшанbero барҳам медиҳанд, ошӯбгарони халқ мебошанд, ки барқарор шудани онҳо ба марҳамати илоҳӣ ва шукуфоии заминиро бозмедоранд. Ҳамин тавр, айбномае ки дар қадим бар зидди бандаи Худо пеш оварда шуда буд, такрор хоҳад ёфт ва бар асосҳои, ки ба ҳамон андоза ба зоҳир мустаҳкам мебошанд: “Ва чунин воқеъ шуд, ки чун Аҳъоб Илёсро дид, Аҳъоб ба вай гуфт: Оё ту ҳамон касе ҳастӣ, ки Исроилро ба изтироб меорӣ? Ва ӯ ҷавоб дод: Ман Исроилро ба изтироб наовардаам; балки ту ва хонаи падари ту, зеро ки шумо аҳкоми Худовандро тарк кардаед, ва ту аз Баалим пайравӣ кардаӣ.”» 3 Подшоҳон 18:17, 18. Ҳангоме ки ғзаби mardум бо айбдоркунииҳои дурӯғин барангехта шавад, онҳо нисбат ба фиристодагони Худо роҳеро пеш хоҳанд гирифт, ки ба он чи Исроили муртад нисбат ба Илёс пеш гирифта буд, бисёр монанд аст.

«Қувваи мӯъҷизаофарине, ки тавассути спиритизм зоҳир мегардад, нуфузи худро бар зидди онҳое ба қор хоҳад бурд, ки итоат ба Худоро аз итоат ба одамон интиҳоб мекунанд. Паёмҳо аз арвоҳ ёлон хоҳанд кард, ки Худо онҳоро фиристодааст, то радқунандагони рӯзи якшанbero ба ҳатояшон мутмаин созанд, ва тасдиқ хоҳанд намуд, ки бояд ба қонунҳои кишвар ҳамчун ба қонуни Худо итоат кард. Онҳо бар шарорати бузурге, ки дар ҷаҳон ҳукмфармост, навҳа хоҳанд кард ва шаҳодати муаллимони диниро ҷонибдорӣ хоҳанд намуд, ки ҳолати фурупошидаи ахлоқ аз беҳурмат сохтани рӯзи якшанбе ба вучуд омадааст. Ҳашми азиме бар зидди ҳамаи онҳое барангехта хоҳад шуд, ки қабул кардани шаҳодати онҳоро рад мекунанд». Баҳси Бузург, 589, 590.